

Amsterdam 23 Dec 1997

Liebe tante Jeanne,

Eén van de aspecten die ons mensen van de dieren onderscheidt is mededogen met de medemens. Ik moeten constateren dat "mededogen" een aangeboren kwaliteit is maar gevormd wordt door de omringende leefgemeenschap. Immers de mens is "l'animal méchant par excellence". Mededogen binnen de groep wordt van kinds af aan ingeplant door de vele voorbeelden en ligt voor de hand omdat het de verwachting schept om in geval van nood hetzelfde mededogen terug te ontvangen. Het is dus een soort van verzekering. Mededogen towardt aan de medemens buiten de directe ^{leven} ~~levens~~ leefgemeenschap is de zuivere vorm van barmhartigheid omdat die belangeloos geschiedt.

Terug naar uw brief van 3 november 1997 die mij noopt om op te reageren en waarin u de stelling verdedigt: "Ik ben tegen perrichtigheid." Ik ga ervan uit dat de term: "perrichtigheid" voor u ook de

inhoud heeft dat alle mensen als vrije²
mensen geboren worden en zich kunnen bedienen
van de fundamentele rechten van meningsuiting
van verzet en kunnen beschikken over pers-
vrijheid. Wie kan daar tegen zijn?

Er bestaat vrede zonder gerechtigdheid,
maar dat is dan wel een met wapenen afge-
dwongen vrede. Echte vrede kan slechts
bestaan in gebieden waar gerechtigdheid
heerst, naar mijn mening. Als ik aan de
gerechtigdheid de uitleg geeft van de
nivellatie van het standverschil in de
maatschappij dan verschillen wij niet van
mening. Ik ben voor een meritocratie
met een sociaal gezicht; waarmee ik be-
doel dat erijf volk wordt geprevent aan
de zwakkeren en kanslozen van de samen-
leving. Adriano dixit.

Tegen het einde van het jaar, ik kan het
niet helpen, herinner ik mij altijd de
woorden uit de 1980 Nieuwjaarsbrief

„Lali Jiwah”: Vergeet uw ziel

Als je in 1997 drie en een halve maand
gekleumt ben aan een ziekenhuisbed,

3
dan heb je tijd om na te denken. Onder
normale omstandigheden, wanneer je je
peetond voelt, bepaalt de peest de plaats
op aarde waar het wil toeven. Het zij in
museum, het zij in een winkelcentrum of
waar dan ook. Echter, wat ik al zei, gekuis-
terd aan het ziekbed, bepaalde het lichaam
mijn plaats op aarde. Toen wil en dank heb ik
3 maanden uitzicht gehad op de twee torens
van Aboude. A Booude bij zonsopgang, bij
rezen, bij ochtendzon, bij duisternis etc.
Dan pa je wel denken over het fenomeen
lichaam en ziel met haar interactie. Ik duf
(Body and Soul)

te beweren dat alle lichamen min of meer
hetzelfde zijn, maar dat het de ziel (zijnde
de peest; de peestelijke ~~vermogens~~) die ieder
mens in zichzelf uniek maakt en zich
daarmee onderscheidt van de andere
mens.

In het ziekenhuis heb ik bemerkte dat het
lichaam zijn invloed aanwendt in het heden
en nu. En de ziel zich oecupeert met
het verleden (de herinneringen) en de toekomst
(plannen maken)

Zou misschien de betekenis van de spreuk
 "lali djiwo" een raadselving kunnen zijn
 om te penieten van het heden en wees
 niet preoccupeerd met maatschappelijke
 besafnes, want anders mis je de ware schoon-
 heid van de Zonsopgang die hun te wachten
 staat straks boven op de vulkaan die ze
 zouden beklimmen om de Zonsopgang te
 bewonderen. Zou dit het antwoord zijn op de
 in 1980 gestelde vraag door Oom Janus?

U lezen. De proefleed en veel van de oerleed.

Over D.D. Dijkzandse.

Een jongeman vroeg aan een Zen Boeddhist of
 hij zijn leerling mocht worden. De Zen Boeddhist
 nodigde zijn toekomstige leerling uit voor een
 thee ceremonie om de motivatie van het
 verzoek te vernemen. Terwijl de Zen Boeddhist
 uitlepde wat de leer inhield, schonk hij
 met de theepot het kopje van de leerling vol
 en bleef door schenken en pretendeerde dit
 niet in de paten te hebben door de flood van
 zijn betong. De pupil luisterde niet meer
 en probeerde slechts de aandacht van de
 meester te trekken om hem te attenderen op
 de overstroming, waarop de zen Boeddhist zeide:
 "Wanneer de kop vol is (je preoccupeerd bent) kan
 er geen nieuwe informatie meer bij
 ingesloten of meer gedachten van mij over lichaam en
 ziel. Ik hoop dat u de tijd hebt om het allemaal